

Jak uczyłem się w czasie okupacji

Du. 22. VI. 46r.

Dziś pierwszego września 1939 roku, to jest dzisiaj rozpoczęcia się wojny polsko-niemieckiej, zastał mnie w Warszawie, w której pozostałem aż do jej bohaterstkiego upadku. Jaki sceny przewidawały tym czasie Warszawa nie będę pisać, gdyż sądzię, że wszyscy obywatele dobrze wiedzą. Dodam jednak, iż dnia obiegów stolicy wywodzący od jej obywateli niemalże ofiarnością, jak również nadludzkiego prostego postrzecenia.

W czasie obawy Warszawy zostałam zwierciennym poiskami artylerii domu, w którym mieszkaliśmy. Zaraz więc po poddaniu się jej, brak mieszkańców zmienił nas rodzinę do opuszczenia Warszawy. Wyjechaliśmy z rodicami na wieś, do kuryłów. Toot tej pory życie pływało mi bez większych zmian, około dwóch lat. Oczymispicie w tym czasie mamy nie było o mance. Po pierwsze: Niemcy w naszej okolicy tłumili w sposób bezlitosny wszelkie przedsięwzięcia życia narodowego, jak również dlotego, tzn. brak było ludzi zdolnych do wzorganizowania akcji holenderskich nawet szkoły. Zresztą ten dwuletni okres czasu, to okres triumfu Niemców. Pod ich naporzem padły takie mocarstwa jak: Francja, Belgia, Holandia, Rumunia, Bułgaria, Grecja; inne. Dlatego też żołnierze niemieccy stacjonujące na ziemiach polskich, rozpoczęli durną swego oręża powieszili się bez granic, nie licząc się z nikim: niego. Nic więc dziwnego, że przy takim stanie rzeczy hardy pranie mieszkańców miejscowości, zmierzony do każdego mieszkańców był niemiecki, stracił wszelką nadzieję lepszego jutra. Taki nastroszona okoliczna tuzin nie tylko do mauli, ale nawet do życia.

362
Dopiero rok 1941, to jest rok wybuchu wojny niemiecko-polskiej w moim życiu niezwykle zmiany. Otoż ją pod koniec tegoż roku przesiesienie się wojny na tereny rosyjskie, było przyczyną likwidowania kilku garnizonów wojska niemieckiego na naszych terenach, a pierw to samo zwiększenie ciężkości i feromu. Wtedy połapczyły się trochę. Prendywano ją wtedy, że Niemcy wreszcie aby powieść ją upadku.

Teraz raczyły się pojmować młodą ludność festiwali schachetne zdolne do pracy twórczej. A wreszcie pojawiały się partyzanci, których jednowolne odmieniali się niejednokrotnie nawiązaniem wprost mestcem, oddawatac otuchy ludności. Wtedy przyjechała na wieś (do swych kuryłów) profesorka historii, wykładająca ona przed szkołą jedynie z gimnazjum w Warszawie.

Zaraz po przyjściu zorganizowała t. z. komplety, na które częstych zgłoszeń się 6 osób, a wśród nich ja także. Merytiszyły się, na kolacji w domu jednego zrewca, po 5 godzin śpienia, ale każdego dnia. W innych godzinach.

Nauka nasza obfitowała w róźne, czasem naprawdę tragiczne a czasem nawet komiksu momenty. Tegoż, na lekcji, trzeba było mieć karty z podsumowaniem dnia tygodnia, by łatwiej było ukryć książki. Bowiem mówiąc ich w klasie było same takie randkowisko niemieckie, które często nas po drodze ujęły. Czasami takie podczas lekcji, wpadali do nas jaliś gospodarze, organizujące, i do nas przyjechali urzędniccy, „wredni praccy”. Wtedy wszyscy stądaliśmy wokoło naszego мастera (był nim sam gospodarz a którego się uczyliśmy) na stołach, karty dostawały jaliś porwany kapei w ręce, kowalek motta i udawały creladunie nowskiego jakaś rzecz. Gdy niebezpieczneństwo minęło, uczyliśmy się dalej. Ależys odwabiłem się jeszcze pożarem wieczorem, gdy w czarze dnia byłem wizytą

z inną pracą. I tak mieli dni po dniu, tydzień po tygodniu. Ja w ten sposób ukończyłem 3 klasy gimnazjum. Wreszcie przyszedł rok 1944. Zaczęta krocząco pogłoska mówiąca o cofaniu się wojsk niemieckich. Wreszcie pogłoska stała się faktem. Niemcy cofali się wszędzie tempie. Muzykaliści my nauczyli się pizerwać. Kandy starały się o jakieś dyryżówki, by przesiedzieć się niej eras pozycji. Front był już zaledwie o kilka km. oddalony. Wiele było w tym czasie różnych planów, lecz wszystko minęło. W pierwszym roku po wojnie ukończyłem 4 klasy, a w tym ^{rok} uczęszczałem do kursu przysięgowego, przebiegającego: 2-g klasy liczącej, praktyk jak najszczególniej otrzymując świadectwo maturalne.

Mieczysław Choromaiński